

# บทที่ 1

## บทนำ

เมื่อก้าวถึงคำว่า “สิทธิมนุษยชน” ก็คงจะต้องมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติซึ่งมีที่มาอันยาวนานผ่านวัฒนธรรมที่หลากหลายมากมาย ความกังวลในการคุ้มครองมนุษยชาติให้พ้นจากการกระทำที่ทารุณเป็นที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศ และก่อให้เกิดแนวความคิดเรื่อง การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศในเวลาต่อมา

ประมาณ 2300 ปีก่อนคริสตกาล กษัตริย์ฮัมมูราบี (Hammurabi) ซึ่งยิ่งใหญ่ที่สุดของบาบิโลน เป็นกษัตริย์ที่เคารพสิทธิทั้งหลายของเมืองต่างๆ ที่อยู่ภายใต้การปกครอง อาจกล่าวได้ว่าเป็นครั้งแรกที่รัฐทำหน้าที่ให้ความยุติธรรมแก่พลเมือง กฎหมายเป็นสิ่งซึ่งหีบย่นให้แก่กษัตริย์โดยเทพเจ้า (Divine) และกฎหมายที่เก่าแก่ที่สุดที่ค้นพบได้แก่ “ประมวลกฎหมายฮัมมูราบี” (Code of Hammurabi) ส่วนหนึ่งของกฎหมายนี้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ก่อตั้งกฎหมายและคุณธรรมบนแผ่นดิน ข้าพเจ้าทำให้มนุษยชาติในเวลานั้นมีความสุข” เห็นได้ว่าเป็นกษัตริย์ที่สร้างความสุขและประกันคุณธรรมให้แก่ประชาชนของพระองค์ (คำธรรมาภิบาล 2520 : 3-4) แนวความคิดดังกล่าวได้กลายมาเป็นการประกาศ “ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” ในปี 1948 นับเป็นระยะเวลาการเดินทางที่ยาวไกล

ตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าการเคลื่อนไหวในเรื่องการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศตลอดมา เมื่อใดมีการกระทำที่กดขี่ข่มเหงทารุณอย่างรุนแรงก็จะมี การกล่าวอ้างถึงสิทธิมนุษยชนอยู่เสมอ แต่อย่างไรก็ดี การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ จะดำเนินการได้มากนักก็ต่อเมื่อขึ้นอยู่กับการสนับสนุนอย่างเพียงพอของมาตรฐานสากลที่กำหนดขึ้น อีกทั้งทั่วโลกต่างๆ ที่จะทำงานโดยมีประสิทธิภาพเพียงใดในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศนั้นไม่ได้จำกัดอยู่เพียงในแง่กฎหมายเท่านั้น ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ เกิดผลเป็นรูปธรรมก็ตาม แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือพื้นฐานของกฎหมายปรัชญา เชื้อชาติ ศาสนา และขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม การเมือง สังคม เศรษฐกิจ ของสังคมที่มีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศอีกด้วย

แต่เดิมนักกฎหมายระหว่างประเทศบางส่วนได้มองว่า เป็นความชอบธรรมในการใช้อำนาจปราบปรามปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นต่อมาในศตวรรษที่ 17 และศตวรรษที่ 18 Grotius, Puffendorf, Burlamaqui ได้เผยแพร่แนวความคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน ทำให้กฎหมายต่างๆ ที่ออกมาคำนึงถึงเรื่องสิทธิมนุษยชนมากขึ้น เช่น LA DECLARATION FRANCAISE DES

DROITS DE L'HOMME ET DU CITOYEN DE 1789 (Thierry, et al. 1981: 447) และเมื่อมีเหตุการณ์ที่รุนแรงเกิดขึ้นมักจะมีการกล่าวอ้างถึงสิทธิมนุษยชน ทำให้การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศมีความสำคัญมากขึ้นตามลำดับ

ในช่วงศตวรรษที่ 19 ได้เริ่มมีการกำหนดถึงสิทธิมนุษยชนไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ดี การปกครองในระบอบประชาธิปไตยก็ไม่ได้เป็นไปอย่างกว้างขวางถึงขนาดที่จะทำให้เกิดการเคารพสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจังทั่วถึงในทันที นอกจากนั้นอุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ กับผลประโยชน์ของแต่ละรัฐ เป็นเรื่องอำนาจอธิปไตยที่ไม่อาจเข้าไปก้าวล่วงได้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องของประเทศต่าง ๆ ในเวทีระหว่างประเทศที่จะต้องดำเนินการด้วยวิถีทางตามกฎหมายระหว่างประเทศเป็นสำคัญ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลง องค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ ได้เข้ามามีบทบาทและให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองระหว่างประเทศที่ชัดเจนมากขึ้น เช่น สนธิสัญญาสันติภาพต่าง ๆ ได้ให้การคุ้มครองชนกลุ่มน้อยในยุโรปตอนกลางและแถบคาบสมุทรบอลข่าน การก่อตั้งองค์การแรงงานระหว่างประเทศเพื่อให้ความคุ้มครองผู้ใช้แรงงาน หรืออนุสัญญาว่าด้วยทาส เมื่อวันที่ 26 กันยายน 1926 เป็นต้น แต่กติกาสันนิบาตชาติไม่ได้กล่าวถึงสิทธิมนุษยชนไว้โดยตรง แต่มีการกล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับดินแดนที่อยู่ในอาณัติซึ่งจะต้องได้รับการคุ้มครองให้มีการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันของชนพื้นเมือง ต่อมาได้มีความพยายามให้มีการคุ้มครองเพิ่มเติมขึ้น เช่น เรื่องปัญหาการค้าหญิงและเด็ก การค้าฝิ่นและสิ่งเสพติดที่เป็นภัยอื่น ๆ เป็นต้น

ต่อมาภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 กฎบัตรสหประชาชาติได้กำหนดให้มีการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่ชัดเจนขึ้นโดยได้ยืนยันถึงพันธกรณีในการร่วมมือกันระหว่างประเทศที่จะให้มีการเคารพสิทธิมนุษยชนและอิสรภาพอันเป็นมูลฐานสำคัญสำหรับมนุษยชาติ หลังจากนั้นต่อมากฎหมายต่าง ๆ จำนวนมากได้เกิดขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ปฏิญญา กติกา อนุสัญญา พิธีสาร ทั้งในระดับสากลและระดับภูมิภาค เป็นต้น นับได้ว่ากฎหมายสิทธิมนุษยชนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว (Thierry, et al. 1981: 447)

แม้ว่าจะมีกฎหมายคุ้มครองสิทธิมนุษยชนแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นประเทศที่ยังไม่พัฒนานัก ลักษณะทางการเมืองการปกครองของประเทศเหล่านี้ จึงเป็นปัญหาที่สำคัญต่อการสนับสนุนและส่งเสริมเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เมื่อประเทศยังไม่พัฒนาจึงเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการคุ้มครองสิทธิทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น กฎหมายแรงงาน การสาธารณสุข การศึกษา เป็นต้น สิทธิมนุษยชนจึงเป็นปัญหาที่ตั้งอยู่บนมูลเหตุที่แตกต่างหลากหลายไม่เหมือนกันในแต่ละประเทศ นอกจากนี้ลักษณะของกฎหมายระหว่างประเทศที่ตั้งอยู่บนหลักการของอำนาจอธิปไตย และการไม่แทรกแซง

ปัญหาภายในของรัฐอื่นนั้น ทำให้ยิ่งยากลำบากมากขึ้นต่อการควบคุมดูแลประเทศต่างๆ ให้ปฏิบัติตามพันธกรณี แต่อย่างไรก็ดีสิ่งที่สำคัญมากในการเคารพลสิทธิมนุษยชนคือเรื่อง “การเมือง” เพราะความร่วมมือระหว่างประเทศจะเป็นไปได้โดยราบรื่น มีอุปสรรคน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ การเผชิญหน้าระหว่างแนวความคิดของพวกเราที่เรียกว่า “มนุษยชาติ” นั่นเอง

การละเมิดสิทธิมนุษยชนถึงแม้จะมีอยู่โดยทั่วไปก็ตาม แต่อีกด้านหนึ่งนั้นก็มีความพยายามที่จะสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจังต่อเนื่อง โดยรัฐต่างๆ องค์การระหว่างประเทศ องค์การที่ไม่ใช่ของรัฐบาล ทั้งในระดับสากลและระดับภูมิภาค ต่างก็พยายามที่จะกำหนดมาตรฐานร่วมกันเพื่อให้มีการเคารพลสิทธิมนุษยชนตลอดไป สำหรับรายละเอียดจะได้กล่าวถึงโดยลำดับต่อไป